

ROMÂNIA
Tribunalul București
Secția a II-a de Contencios Administrativ și Fiscal
ÎNCHEIERE
Ședința publică din data de 11.06.2020
Instanța compusă din:
PREȘEDINTE: PETRESCU VALENTINA-LILIANA
GREFIER: BĂLAȘA FLORENTINA

Pe rol se află soluționarea cauzei civile, având ca obiect *anulare act administrativ*, privind pe reclamanta **S.C. Telekom Romanian Mobile Communications S.A.** în contradictoriu cu pârâțul **Consiliul Local al Municipiului Mangalia**.

La apelul nominal făcut în ședința publică, a răspuns reclamanta prin apărător ales, având împuternicire avocațială la dosarul cauzei, lipsă fiind pârâta.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează oral obiectul cauzei, stadiul judecării, solicitarea de judecată în lipsă, după care:

Tribunalul, verificându-și competența în temeiul art. 131 C.proc. civ., după ascultarea reprezentantului reclamantei, constată că este competent a soluționa prezenta cauză general și material raportat la dispozițiile art. 10 alin. 1 și 3 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, în baza art. 238 alin. 1 C.proc. civ. estimează durata cercetării procesului la 20 zile și pune în discuție probele.

Reclamanta, prin apărător ales, având cuvântul, solicită proba cu înscrisuri.

Tribunalul, în baza dispozițiilor art. 258 alin. 1 C.proc. civ., încuviințează proba cu înscrisuri ca fiind pertinentă, concludentă și utilă soluționării cauzei și dispune administrarea ei la termenul de azi potrivit art. 260 alin. 1 C.proc. civ.

Nemaifiind alte cereri de formulat, excepții de invocat, Tribunalul, în baza art. 392 C.proc. civ., deschide dezbaterile și acordă reprezentantului reclamantei cuvântul pe fondul cauzei.

Reclamanta prin apărător ales, având cuvântul, solicită admiterea cererii astfel cum a fost formulată pentru motivele expuse pe larg prin cererea de chemare în judecată. Arată că, actul administrativ atacat, nu conține nicio motivare pentru impunerea acestei preținse taxe de mediu. Nu există nici un raport de specialitate, nu există nicio expunere de motive, nici măcar nu au fost făcute înainte de adoptarea actului normativ, nici după. Singura justificarea a autorității emitente a fost : "Este cunoscut faptul că stațiile fixe de telefonie mobile sunt echipamente ce produc efecte negative asupra mediului înconjurător[...]". Quantum taxei impus prin actul administrativ atacat este absolut arbitrar, nu apare nicio motivare a acestui quantum. Menționează că a depus jurisprudența care cuprinde decizii potrivit cărora o asemenea taxă trebuia să fie justificată. Mai mult, chiar propria practică a autorității emitente arată arbitrarul și excesul de putere la care acesta a recurs, astfel, în anul 2012 a fost impusă o taxă de 15.000 ron, iar în anul următor taxa a avut o valoare de 5.000 ron deși motivarea este aceeași, paragraful prin care se impune taxa este același cuvânt cu cuvânt. În anul 2014 taxa a fost din nou 5.000 ron fără a diferi motivările între ele. Consideră că și din acest punct de vedere actul administrativ este nul. Mai arată că, actul administrativ atacat a impus, în mod nelegal, cu încălcarea forței juridice superioare a legii, o serie de interdicții reclamantei, respectiv i s-a interzis să folosească infrastructura de regim privat. Pârâta poate să dispună cu privire la infrastructura de regim public dar faptul că printr-un HCL spune, contrar legii nr.24/2000 și contrar legii nr. 154/2012 că nu poate să folosească infrastructura de regim

privat, actul administrativ respectiv vine în flagrantă contradicție cu prevederi constituționale și legale motiv pentru care este anulabil. Precizează că, actul atacat încalcă și prevederile legii privind obligația comunicării actului respectiv către ANCOM. Cu cheltuieli de judecată pe cale separată. Depune practică judiciară.

Tribunalul, în baza art. 394 C.proc. civ. , declară dezbaterile închise și reține cauza spre soluționare.

TRIBUNALUL

Având nevoie de timp pentru a delibera, va amâna pronunțarea, motiv pentru care,

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 22.06.2020, conform art. 396 alin. 1 C.proc.civ.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, azi, 11.06.2020.

PREȘEDINTE
PETRESCU VALENTINA -LILIANA

GREFIER,
BĂLAȘA FLORENTINA

ROMÂNIA
Tribunalul București
Secția a II-a de Contencios Administrativ și Fiscal
Sentița civilă nr.2219
Ședința publică din data de 22.06.2020
Instanța constituită din:
PREȘEDINTE:PETRESCU VALENTINA-LILIANA
GREFIER:BĂLAȘA FLORENTINA

Pe rol se află soluționarea cauzei civile, având ca obiect *anulare act administrativ*, privind pe reclamanta **S.C. Telekom Romanian Mobile Communications S.A.** în contradictoriu cu pârâțul **Consiliul Local al Municipiului Mangalia**.

Dezbaterea pe fondul cauzei au avut loc în ședința publică de la termenul din data de 11.06.2020, care fac parte integrantă din prezenta, când, instanța a amânat pronunțarea la data de 22.06.2020, conform art. 396 alin. 1 C.proc.civ.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei de față constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București – Secția a II-a de Contencios Administrativ și Fiscal sub nr. 5717/118/2019 în data de 07.01.2020 (cerere declinată de Tribunalul Constanța prin sentința civilă nr. 8470/14.01.2020), reclamanta S.C. Telekom Romanian Mobile Communications S.A. în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Local al Municipiului Mangalia, în temeiul dispozițiilor art. 1 alin. (1), coroborat cu art. 4 alin. (4) și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, precum și cu art. 192 C. proc. civ, a solicitat anularea parțială a actului administrativ cu caracter normativ reprezentat de Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Mangalia nr. 131 privind aprobarea taxelor și impozitelor locale pentru anul financiar 2013 în Municipiul Mangalia („HCL 131/2012”), respectiv anularea în tot a punctului 3 din Capitolul X al Anexei nr. 1 la actul administrativ respectiv, ce poartă denumirea de „Taxă anuală pentru fiecare stație fixă pentru telefonie mobilă”, cu consecința înlăturării tuturor obligațiilor financiare, administrative sau de alta natură, precum și a interdicțiilor stabilite de actul administrativ atacat.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că la data de 21.12.2012, Consiliul Local al Municipiului Mangalia a adoptat Hotărârea nr. 131 privind aprobarea taxelor și impozitelor locale pentru anul 2013 în Municipiul Mangalia, însoțită de Anexa nr. 1, ce privește taxele și impozitele locale, respectiv de Anexa 2, ce privește regulamentul de adoptare a taxelor speciale.

În baza HCL 131/2012, au fost emise deciziile de impunere nr. 1898/10.01.2019, în valoare de 150.000 lei și nr. 2169/11.01.2019, în valoare de 202.516 lei.

Împotriva HCL 131/2012, a formulat o plângere prealabilă, solicitând revocarea/anularea parțială a actului administrativ normativ, respectiv revocarea/anularea în tot a punctului 3 al Capitolului X al Anexei 1 la HCL 131/2012, intitulat "Taxa anuală pentru fiecare stație fixă pentru telefonie mobilă".

Prin adresa nr. R 14953/15.03.2019, a fost informată de către Primăria Municipiului Mangalia că plângerea prealabilă formulată împotriva HCL 131/2012 a fost respinsă.

Consideră că HCL 131/2012 este parțial nelegală pentru existența motivării, atrăgând nulitatea absolută a punctului 3 al Capitolului X din Anexa 1 la HCL 131/2012.

La punctul 3 al Capitolului X din Anexa 1 la HCL 131/2012, pârâtul a hotărât adoptarea unei taxe anuale pentru fiecare stație fixă de telefonie mobilă, fiind susținut faptul că "Prezenta taxă este instituită ca taxă locală, în temeiul prevederilor art. 283 alin. 1 și 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, fiind fundamentată pe impactul negativ asupra mediului înconjurător generat de stațiile de telefonie mobile, precum și de utilizarea domeniului și infrastructurii publice.

Cuantumul acestei taxe a fost stabilit la valoarea de 15.000 lei/an, pentru fiecare stație fixă de telefonie mobilă.

Arată că hotărârile consiliilor locale, ca oricare alt act administrativ cu caracter normativ, trebuie să îndeplinească toate condițiile de valabilitate, fie ele de formă sau de fond.

De condiția formei se leagă și aspectul motivării, aceasta fiind una dintre cerințele fundamentale pentru ca actul administrativ să poată fi considerat valabil și producător de efecte juridice. Doctrina și jurisprudența s-au pronunțat unanim în sensul că motivarea actului administrativ reprezintă o condiție esențială a validității acestuia, ea reprezentând un principiu intrinsec dreptului administrativ.

Motivarea reprezintă o obligație generală aplicabilă oricărui act administrativ, fiind o condiție de legalitate externă a actului administrativ, care face obiectul unei aprecieri *in concreto*, obiectivul său fiind prezentarea într-un mod clar și neechivoc a raționamentului instituției emitente a actului respectiv.

Pe cale de consecință, lipsa motivării sau motivarea insuficientă a actului administrativ echivalează *de plano* cu o lipsă a acesteia, împrejurare ce atrage constatarea nulității absolute a respectivului act administrativ.

În cazul unei hotărâri de consiliu local, o atare motivare a actului administrativ rezultă, sau trebuie să rezulte, din raportul de specialitate al compartimentului de resort, respectiv din expunerea de motive aferentă actului administrativ.

În acest context, precizează că nici în cuprinsul actului administrativ atacat, nici în cuprinsul Anexei 1 la acesta ori în alt înscris nu este fundamentat/motivat modul în care Consiliul a ajuns să instituie o atare taxă, aspect care poartă asupra legalității actului administrativ atacat.

Întreaga motivare a punctului 3 al Capitolului X din Anexa 1 la HCL 131/2012 se regăsește într-o singură propoziție, fiind precizat doar că se instituie o taxă locală fundamentată pe impactul negativ asupra mediului și pe utilizarea domeniului și infrastructurii publice.

Așadar, se observă inexistența unui raport de specialitate emis de compartimentul cu abilitați în acest sens din cadrul organului emitent, precum și inexistența unei expuneri de motive care să fi stat la baza instituirii taxei de la punctul 3 al Capitolului X din Anexa 1 la HCL 131/2012.

De altfel, acest fapt este reliefat și în răspunsul la plângerea prealabilă, fiind precizat că "Este cunoscut faptul că stațiile fixe de telefonie mobile sunt echipamente ce produc efecte negative asupra mediului înconjurător[...]"

Autoritatea emitentă nu a prezentat și nici nu a realizat, anterior emiterii actului administrativ sau măcar la data emiterii acestuia, o expertiză tehnică, un raport de specialitate, un minim studiu de impact de unde să reiasă pretinsul impact negativ pe care stațiile de telefonie fixă le-ar avea asupra mediului înconjurător.

Mai mult decât atât, trebuie luat în considerare și faptul că amplasarea de către societate a stațiilor fixe de telefonie mobilă s-a realizat cu respectarea tuturor prevederilor legale, obținând toate avizele și autorizațiile prevăzute de lege.

Prin urmare, din perspectiva condiției de legalitate externă a actului administrativ atacat, se observă că aceasta nu este îndeplinită, consecința directă neputând fi alta decât constatarea nulității absolute a punctului 3 al Capitolului X din Anexa 1 la HCL 131/2012.

Cuantumul taxei instituite prin actul administrativ atacat a fost stabilit în mod arbitrar, iar inexistența motivării cuantumului taxei atrage nulitatea absolută.

Sub un al doilea aspect, arată că și în ceea ce privește cuantumul taxei stabilite de pârât se impun concluziile menționate anterior, și de această dată urmând a se observa inexistența oricărei motivări.

Astfel, cuantumul acestei taxe, de 15.000 lei/an/stație fixă de telefonie mobilă nu are la bază nicio fundamentare tehnică, niciun algoritm de calcul financiar, neregăsindu-se în conținutul actului administrativ atacat sau în cel al anexelor la acesta.

Lipsa oricărei analize efectuate la momentul adoptării HCL 131/2012 rezultă și din conduita ulterioară a pârâtului, reflectată în hotărârile de consiliu local adoptate după adoptarea HCL 131/2012.

Dacă prin HCL 131/2012 a fost impusă o taxă de 15.000 lei, următoarele hotărâri de Consiliu Local au adoptat, după același *modus operandi* - fără nicio justificare - un cuantum al taxei de trei ori mai mic.

Astfel, urmează să se observe conținutul identic al anexelor la actele administrative prin care s-au impus taxele pentru stațiile fixe de telefonie mobilă, textul fiind invariabil același - "Prezenta taxă este instituită ca taxă locală, în temeiul prevederilor art. 283 alin. 1 și 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, fiind fundamentată pe impactul negativ asupra mediului înconjurător generat de stațiile de telefonie mobile, precum și de utilizarea domeniului și infrastructurii publice."

Caracterul flagrant nelegal al actului administrativ rezultă în mod limpede la o simplă comparație a cuantumului taxei impuse societății, acesta fiind de 15.000 lei în HCL 131/2012, scăzând la 5.000 lei în HCL nr. 15/2014, respectiv HCL nr. 299/2014.

Lipsa oricărei motivări a modului stabilirii a acestui cuantum este, așadar, cu atât mai bine pusă în evidență cu cât prin acte administrative identice, pârâtul a stabilit, în mod arbitrar, un cuantum diferit al taxei locale aplicate societății, fiind încălcat astfel principiul *ubi eadem ratio eadem solutio*.

Și răspunsul pârâtului la plângerea prealabilă subliniază o dată în plus acest aspect, prin lipsa oricăror argumente aduse de autoritatea emitentă în susținerea cuantumului taxei impuse societății.

Nu a contestat niciodată, cu atât mai puțin în cuprinsul plângerii prelabile, abilitatea consiliilor locale de a stabili taxe și impozite locale, invocând doar lipsa oricărei fundamentări, de orice natură, a cuantumului taxei stabilite de pârât pentru stațiile fixe de telefonie mobilă.

Or, în condițiile absenței unei asemenea motivări, și luând în calcul cuantumul diferit al aceleiași taxe, stabilită de pârât prin acte administrative subsecvente, se impune concluzia nulității actului administrativ atacat.

Interdicțiile impuse de actul administrativ atacat sunt nelegale, încălcând drepturile și interesele legitime ale societății, precum și acte normative de forță superioară.

Astfel, la punctul 3 al Capitolului X din Anexa 1 la HCL 131/2012, pârâtul a stabilit că "începând cu anul 2013, operatorii de telefonie mobilă nu mai pot instala amplasamentele de stații de telefonie pe blocurile de locuințe sau orice construcție locuită, urmând ca până pe data de 31.12.2013 să procedeze la dezinstalarea stațiilor existente pe aceste imobile."

Primo și cu titlu prealabil, urmează să se constate că pârâtul, deși menționează impunerea taxei pe motiv de utilizare a infrastructurii publice, face referire în cuprinsul actului administrativ atacat la imobile aflate în proprietate privată.

Astfel, se observă că stațiile fixe de telefonie mobilă ale societății nu sunt amplasate asupra infrastructurii publice, ci asupra unor imobile aflate în proprietate privată, în baza unui acord intervenit între societate și proprietarii acestor imobile.

Secundo, actul normativ atacat încalcă prevederile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, prin aceea că încalcă prevederile unui act normativ de forță juridică superioară, în speță ale Legii nr. 154/2012 privind regimul infrastructurii rețelelor de comunicații electronice.

În acest context, nu este lipsit de importanță să fie menționat că legiuitorul, *ad temporis*, caută să adopte măsuri de sprijinire pentru construirea de rețele de comunicații electronice, aspect care reiese din chiar articolul 1 al Legii 154/2012.

Având în vedere împrejurarea că actele administrative adoptate de consiliile locale se bucură de o forță juridică inferioară celei de care se bucură legea, instanța de judecată trebuie să observe nulitatea absolută a prevederilor adoptate de pârâtă în ceea ce privește interdicțiile stabilite de actul administrativ atacat.

Câtă vreme prin intermediul unei legi ordinare, legiuitorul a înțeles să dea curs unei nevoi de interes public, anume cea a facilitării construirii rețelelor de comunicații electronice, este evident că un act juridic de forță inferioară (o hotărâre de consiliu local) nu poate contraveni acestor prevederi.

Astfel, stabilirea în mod unilateral a unor interdicții, prin intermediul unui act normativ cu forță juridică inferioară (HCL 131/2012), vine în deplină contradicție cu dispozițiile Legii 154/2012, ce reprezintă norma specială în materia comunicațiilor electronice.

De altfel, jurisprudența în materie s-a pronunțat în mod similar.

Totodată, urmează să se constate că actul normativ atacat încalcă prevederile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative ("Legea nr. 24/2000").

Astfel, prevederile actului normativ atacat contravin art. 81 alin. (2) al Legii nr. 24/2000, potrivit căruia, reglementările cuprinse în hotărârile consiliilor locale și ale consiliilor județene, precum și cele cuprinse în ordinele prefectilor sau în dispozițiile primarilor nu pot contraveni Constituției României și reglementărilor din actele normative de nivel superior.

Și acest aspect a fost, de altfel, subliniat în jurisprudență - "Tribunalul reține că în acest mod sunt încălcate normele de tehnică legislativă cuprinse în Legea nr. 24/2002 care la art. 4 alin. 3 statuează că actele administrative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

Nu în ultimul rând, arată că Legea nr. 154/2012 transpunea prevederile art. 11 și art. 12 din Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind cadrul de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice, Directiva-cadru și sistemul normativ consacrat de aceasta având în mod evident caracter special.

Tertio, arată că dreptul de acces acordat de legiuitor societății este un drept de servitute, conform alin. (3) al art. 3 din Legea nr. 154/2012, caracterul nelegal al prevederilor actului emis de pârât fiind cu atât mai mult pus în lumină cu cât acestea interferează cu un dezmembrământ al dreptului de proprietate, iar interdicția de a mai instala stații fixe de telefonie pe blocuri de locuințe sau construcții locuite deținute în proprietate privată vine în contradicție și cu principiul libertății contractuale.

Prin adoptarea actului normativ atacat, pârâtul practic a interzis atât societății, cât și proprietarilor de imobile sau construcții locuite să-și exercite în mod liber dreptul de a contracta.

Potrivit Codului Civil, orice persoană interesată are libertatea de a încheia contracte și de a determina conținutul acestora, în limitele legii.

Interzicerea de către pârât, prin actul administrativ atacat, a posibilității de exercitare a acestui drept de care beneficiază atât societatea cât și oricare alt subiect de drept subliniază, o dată în plus, caracterul nelegal al acestuia, prin aceea că a fost adoptat cu exces de putere.

În conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) lit. n) al Legii contenciosului administrativ, excesul de putere este definit ca reprezentând exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor.

Or, în speță, actul administrativ atacat încalcă, pe de o parte, un dezmembrământ al dreptului de proprietate de care societatea se bucură *ex lege*, iar pe de altă parte, una dintre libertățile garantate de legiuitor societății, anume libertatea de a contracta.

Pe cale de consecință, se impune concluzia că pârâtul și-a exercitat în mod nelegal atribuțiile, apreciind cu depășirea propriilor competențe (astfel cum acestea au fost delimitate de legiuitor prin Legea 154/2012) că poate impune în mod unilateral interdicții de amplasare a rețelelor de comunicații electronice.

Actul normativ încalcă prevederile imperative ale Legii nr. 154/2012, precum și pe cele ale art. 288 alin. (2) al Codului fiscal, fiind astfel lovit de nulitate absolută

Sub un ultim aspect, precizează că HCL 131/2012 nu respectă nici condițiile de validitate ale actului administrativ, astfel cum acestea se desprind din cuprinsul Legii nr. 154/2012.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 7 al Legii nr. 154/2012, astfel cum acestea erau în vigoare la momentul emiterii actului normativ atacat, "O copie a publicației cuprinzând condițiile de acces stabilite în conformitate cu prevederile art. 6, precum și a oricăror modificări sau completări ale acestor condiții va fi transmisă Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, denumită în continuare ANCOM, de entitățile care au obligația să stabilească și să publice aceste condiții."

Intenția legiuitorului în acest context este foarte clară, fiind exprimată în termeni imperativi, anume de a acorda posibilitatea operatorilor de rețele de comunicații să ia cunoștință de conținutul actelor normative emise de autoritățile locale, acte normative ce aveau un impact asupra activității acestora.

Această condiție de validitate a actului normativ este și mai bine ilustrată în contextul prevederilor art. 16 din HCL 131/2012, care prevăd că "Secretarul Municipiului Mangalia va comunica prezenta hotărâre serviciilor vizate în vederea punerii în executare, Instituției Județului Constanța, pentru control și verificarea legalității și o va afișa în locuri publice pentru a fi cunoscută de cetățenii municipiului."

Astfel, actul normativ atacat nu prevede obligativitatea comunicării unei copii a HCL 131/2012 către ANCOM, fiind astfel nesocotite prevederile legale cu caracter imperativ ale Legii nr. 154/2012 privind obligația autorităților locale de comunicare a actelor normative către autoritatea de reglementare.

Secundo, trebuie observat că societatea nu este un cetățean al municipiului Mangalia, în sensul prevederilor art. 16 din actul normativ atacat, aflându-se așadar în imposibilitatea de a lua cunoștință despre prevederile HCL 131/2012 altfel decât prin metoda specificată în mod imperativ de legiuitor, anume comunicarea către ANCOM.

Or, nerespectarea acestei condiții de validitate a actului administrativ normativ, astfel cum prevăd dispozițiile imperative ale Legii nr. 154/2012, nu poate avea drept consecință decât nulitatea actului administrativ respectiv.

Tertio, în același sens trebuie observat că actul administrativ atacat încalcă și prevederile art. 288 alin. (2) ale Codului fiscal în vigoare la momentul emiterii HCL 131/2012, potrivit căruia, "Primarii, primarul general și președinții consiliilor județene asigură publicarea corespunzătoare a oricărei hotărâri în materie de impozite și taxe locale adoptate de autoritățile deliberative respective."

Așadar, și acest text de lege vine să susțină existența unei obligații imperative ce incumbă autorităților locale, obligație ce privește asigurarea publicității oricărui act normativ adoptat de acestea cu privire la impunerea de taxe locale.

Or, astfel cum a menționat în cele precedente, instanța de judecată trebuie să constate că actul normativ atacat (i.e. HCL 131/2012) nu îndeplinește o atare condiție, putându-se astfel observa cu ușurință încălcarea prevederilor cu caracter imperativ impuse de legiutor prin dispozițiile fiscale aplicabile.

Și de această dată, instanța de judecată trebuie să constate că o atare încălcare săvârșită de autoritatea locală nu poate fi remediată, consecința directă neputând fi alta decât cea a constatării nulității actului administrativ atacat.

În consecință, consideră că se impune anularea în tot a punctului 3 din Capitolul X al Anexei nr. 1 la actul administrativ respectiv, ce poartă denumirea de „Taxă anuală pentru fiecare stație fixă pentru telefonie mobilă”, cu consecința înlăturării tuturor obligațiilor financiare, administrative sau de altă natură, precum și a interdicțiilor stabilite de actul administrativ atacat.

În drept au fost invocate art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (4), art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, art. 7 din Legea 154/2012, art. 282 Cod fiscal, precum și oricare alte dispoziții invocate în cuprinsul cererii

A solicitat proba cu înscrisuri, anexând în copie certificată înscrisurile invocate.

Cererea a fost timbrată cu taxă de timbru în cuantum de 50 lei.

Pârâtul nu a depus întâmpinare, dar la data de 14.01.2020, a depus în copie certificată documentația care a stat la baza adoptării actului contestat.

S-a administrat proba cu înscrisuri.

Analizând actele și lucrările dosarului, Tribunalul reține următoarele:

La data de 21.12.2012, Consiliul Local al Municipiului Mangalia a adoptat Hotărârea nr. 131 privind aprobarea taxelor și impozitelor locale pentru anul 2013 în Municipiul Mangalia, însoțită de Anexa nr. 1 - taxele și impozitele locale, respectiv de Anexa 2 - regulamentul de adoptare a taxelor speciale.

În baza HCL 131/2012, au fost emise deciziile de impunere nr. 1898/10.01.2019, în valoare de 150.000 lei și nr. 2169/11.01.2019, în valoare de 202.516 lei.

Împotriva HCL 131/2012, societatea reclamantă a formulat o plângere prealabilă, solicitând revocarea/anularea parțială a actului administrativ normativ, respectiv revocarea/anularea în tot a punctului 3 al Capitolului X al Anexei 1 la HCL 131/2012, intitulat "Taxa anuală pentru fiecare stație fixă pentru telefonie mobilă".

Plângerea prealabilă formulată împotriva HCL 131/2012 a fost respinsă, astfel cum rezultă din adresa nr. R 14953/15.03.2019.

În ceea ce privește primul motiv invocat de reclamanta, respectiv *inexistența motivării în fapt și în drept a actelor administrative*, tribunalul constată că nu se poate reține o astfel de ipoteză în cauză, întrucât în preambulul HCL 131/2012 sunt menționate motivele de fapt și de drept care au determinat autoritatea publică să emită această hotărâre.

Referitor la susținerea reclamantei în sensul că a fost *stabilit în mod arbitrar cuantumul taxei pentru activitățile cu impact asupra mediului înconjurător*, tribunalul o apreciază întemeiată.

Analizând cuprinsul Regulamentului de stabilire a impozitelor și taxelor locale în baza Codului Fiscal și al Anexei la Regulamentul de stabilire a impozitelor și taxelor locale în baza Codului Fiscal prin care este reglementată Procedura de calcul și de plată a taxei pentru activitățile cu impact asupra mediului înconjurător, tribunalul constată că emitentul nu a prevăzut în mod concret cum a fost determinat cuantumul taxei instituite (destinatari, criteriul de stabilire a taxei, factori care influențează cuantumul taxei, etc) și care este procedura de calcul al acesteia.

Menționarea în cuprinsul Anexei la Regulamentul de stabilire a impozitelor și taxelor locale în baza Codului Fiscal a obligației fiecărui contribuabil care datorează taxa de a o calcula și de a depune o declarație la Compartimentul taxe și impozite locale din cadrul

Primăriei, nu este de natură a acoperi cerința reglementării unor criterii clare în funcție de modalitatea de calcul a taxei.

Sub acest aspect, tribunalul reține inexistența oricărei motivări din partea emitentului actului administrativ.

În plus, nici referatul de motivare și nici raportul de specialitate nu cuprind justificarea modalității de calcul al taxei.

Tribunalul reține și faptul că Ordinul nr.1798/2007 emis de Ministerul Mediului și Dezvoltării Durabile (pentru aprobarea Procedurii de emitere a autorizației de mediu) prevede în Anexă care sunt activitățile cu impact asupra mediului (iar printre acestea nu se regăsesc cele cu cod CEN 6120 și 6130), iar art.486 al. 2 și 3 Cod fiscal reglementează alte taxe locale ce pot fi instituite, printre care și pentru activitățile cu impact asupra mediului, astfel: “Consiliile locale pot institui taxe pentru deținerea sau utilizarea echipamentelor și utilajelor destinate obținerii de venituri care folosesc infrastructura publică locală, pe raza localității unde acestea sunt utilizate, *precum și taxe pentru activitățile cu impact asupra mediului înconjurător.* (3) Taxele prevăzute la alin. (1) și (2) se calculează și se plătesc în conformitate cu procedurile aprobate de autoritățile deliberative interesate”.

În consecință, în lipsa unei astfel de proceduri clare privind modalitatea de calcul a taxei și elemente de ordin tehnic care determină cuantumul taxei, tribunalul apreciază că actul administrativ nu este legal emis.

Pentru considerentele expuse, tribunalul va anula în tot punctul 3 din Capitolul X al Anexei nr. 1 la HCL 131/2012, având denumirea de „Taxă anuală pentru fiecare stație fixă pentru telefonie mobilă”, cu consecința înlăturării tuturor obligațiilor financiare, administrative sau de altă natură, precum și a interdicțiilor stabilite de acest act administrativ.

Deciziile de impunere sunt acte subsecvente ale punctul 3 din Capitolul X al Anexei nr. 1 la HCL 131/2012, astfel încât se impune și anularea acestora.

Tribunalul reține că interdicțiile impuse de actul administrativ atacat sunt nelegale, încălcând drepturile și interesele legitime ale societății, precum și acte normative de forță superioară.

Astfel, la punctul 3 al Capitolului X din Anexa 1 la HCL 131/2012, pârâtul a stabilit că “începând cu anul 2013, operatorii de telefonie mobilă nu mai pot instala amplasamentele de stații de telefonie pe blocurile de locuințe sau orice construcție locuită, urmând ca până pe data de 31.12.2013 să procedeze la dezinstalarea stațiilor existente pe aceste imobile.”

Astfel, deși pârâtul menționează impunerea taxei pe motiv de utilizare a infrastructurii publice, face referire în cuprinsul actului administrativ atacat la imobile aflate în proprietate privată.

Cum stațiile fixe de telefonie mobilă ale societății nu sunt amplasate asupra infrastructurii publice, ci asupra unor imobile aflate în proprietate privată, în baza unui acord intervenit între societate și proprietarii acestor imobile, rezultă că interdicția este nelegală.

Actul normativ atacat încalcă și prevederile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, prin aceea că încalcă prevederile unui act normativ de forță juridică superioară, în speță ale Legii nr. 154/2012 privind regimul infrastructurii rețelelor de comunicații electronice.

Câtă vreme prin intermediul unei legi ordinare, legiuitorul a înțeles să dea curs unei nevoi de interes public, anume cea a facilitării construirii rețelelor de comunicații electronice, este evident că un act juridic de forță inferioară (o hotărâre de consiliu local) nu poate contraveni acestor prevederi.

Astfel, stabilirea în mod unilateral a unor interdicții, prin intermediul unui act normativ cu forță juridică inferioară (HCL 131/2012), vine în deplină contradicție cu dispozițiile Legii 154/2012, ce reprezintă norma specială în materia comunicațiilor electronice.

Prevederile actului normativ atacat contravin art. 81 alin. (2) al Legii nr. 24/2000, potrivit căruia, reglementările cuprinse în hotărârile consiliilor locale și ale consiliilor județene, precum și cele cuprinse în ordinele prefectilor sau în dispozițiile primarilor nu pot contraveni Constituției României și reglementărilor din actele normative de nivel superior, având în vedere și art. 4 alin. 3 din lege care statuează că actele administrative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

Este de reținut și că Legea nr. 154/2012 transpune prevederile art. 11 și art. 12 din Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind cadrul de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice, Directiva-cadru și sistemul normativ consacrat de aceasta având în mod evident caracter special.

Tribunalul reține și că dreptul de acces acordat de legiuitor societății este un drept de servitute, conform alin. (3) al art. 3 din Legea nr. 154/2012, iar interdicția de a mai instala stații fixe de telefonie pe blocuri de locuințe sau construcții locuite deținute în proprietate privată vine în contradicție și cu principiul libertății contractuale, întrucât, prin adoptarea actului normativ atacat, pârâul practic a interzis atât societății, cât și proprietarilor de imobile sau construcții locuite să-și exercite în mod liber dreptul de a contracta.

Astfel, instanța reține că interdicțiile au fost adoptate cu exces de putere, astfel cum acesta este prevăzut de art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite cererea formulată de reclamanta **S.C. Telekom Romanian Mobile Communications S.A.**, J40/433/1999 și CUI 11952970, cu sediul ales pentru comunicarea actelor de procedură în București, str. Theodor Aman Pictor nr. 3, sector 1 la S.C.A. Dobre, Tulei & Asociații - persoană împuternicită cu primirea corespondenței - avocat Nicoleta Bizdrigheanu în contradictoriu cu pârâul **Consiliul Local al Municipiului Mangalia**, cu sediul în Mangalia, Șoseaua Constanței nr. 13, județul Constanța.

Anulează parțial Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Mangalia nr. 131/2012 privind aprobarea taxelor și impozitelor locale pentru anul financiar 2013 în Municipiul Mangalia, respectiv anulează în tot punctul 3 din Capitolul X al Anexei nr. 1 - „Taxă anuală pentru fiecare stație fixă pentru telefonie mobilă”, cu consecința înlăturării tuturor obligațiilor financiare, administrative sau de alta natură, precum și a interdicțiilor stabilite de actul administrativ atacat.

Ia act că reclamanta solicită cheltuieli de judecată pe cale separată.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Cererea de recurs se depune la sediul Tribunalului București.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, azi, 22.06.2020.

PREȘEDINTE
PETRESCU VALENTINA-LILIANA

GREFIER
BĂLAȘA FLORENTINA

Red./Dact. Jud. P.V.L.
4 ex. 26.06.2020

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. 5717/118/2019

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 5 februarie 2021

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE : BODEA ADELA COSMINA

JUDECĂTOR : RAMAȘCANU BEATRICE LENUȚA

JUDECĂTOR : ISPAS MARIUS CRISTIAN

GREFIER: BOARIU FLORENTINA EMILIA

Pe rol se află soluționarea recursului declarat de recurentul-pârât **CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI MANGALIA**, împotriva Sentinței civile nr. 2219/22.06.2020, pronunțată de Tribunalul București, Secția a II-a de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 5717/118/2019, în contradictoriu cu intimata-reclamantă **TELEKOM ROMANIAN MOBILE COMMUNICATION S.A.**, având ca obiect „anulare act administrativ”.

La apelul nominal făcut în ședință publică, au răspuns recurentul-pârât prin reprezentant convențional avocat Ecaterina Munteanu, în baza delegației de substituie nr. 4/2021, depusă în ședință publică (fila 38 dosar) a avocatului titular Andrei Munteanu, cu împuternicirea avocațială Seria CT nr. 010413/2019 (depusă la fila 22 dosar) și intimata-reclamantă prin reprezentant convențional avocat Mircea Dobriță, în baza împuternicirii avocațiale Seria B nr. 5674805/26.10.2020 (depusă la fila 32 dosar).

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței următoarele:

- stadiul procesual: primul termen de judecată, în recurs;
- procedura de citare este legal îndeplinită.

La interpelarea Curții, ambele părți prin reprezentanții lor convenționali având pe rând cuvântul arată că nu au chestiuni prealabile de discutat.

Curtea acordă cuvântul asupra excepției nulității recursului.

Intimata-reclamantă prin avocat având cuvântul solicită admiterea excepției. Recursul declarat nu se încadrează în prevederile art. 488 alin. 1 pct. 8 C.pr.civ. și nu dovedesc încălcarea dispozițiilor legale sau greșita aplicare a normelor de drept material. Recurenta reiterează aceleași argumente precum cele expuse prin întâmpinarea formulată în fața instanței de fond, or, simpla menționare a acestora nu poate fi asimilată motivelor de recurs. Singurul alineat ce poate fi considerat ca fiind o aparentă critică de nelegalitate, vizează alin. 6 al pag. 2 din recurs, ce invocă o presupusă aplicare greșită a dispozițiilor art. 283 alin. 3 din Vechiul Cod Fiscal, cât timp instanța *s-ar fi aflat în eroare cu privire la destinatarul obligațiilor de calcul și plata al altor taxe locale*. Intimata apreciază că nici această critică nu este dezvoltată în cuprinsul recursului, motivele de recurs nu se află în legătură cu hotărârea atacată și prin urmare, apreciază că prezentul recurs nu este motivat. Pentru aceste motive, solicită admiterea excepției.

Recurenta-pârâtă prin avocat substituient având cuvântul pune concluzii de respingere a excepției nulității întrucât, prin cererea de recurs s-a arătat că acesta este întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 8 C.pr.civ.. Motivul a fost dezvoltat în cuprinsul cererii de recurs, fiind indicate dispozițiile legale pe care consideră partea că instanța le-a aplicat greșit, anume art. 283 alin. 1, 2 și 3; de asemenea, s-a făcut trimitere la Legea nr. 154/2012 care nu își are aplicare în prezenta cauză și la Ordinul nr. 1798/2007 a Ministerului Mediului și Dezvoltării Durabile care nu are nicio legătură cu prezenta cauză. Urmează ca instanța de recurs să analizeze dacă excepția este întemeiată.

Curtea respinge excepția nulității recursului, pe temeiul art. 489 C.pr.civ., constatând că, în cererea de recurs se invocă formal un motiv de nelegalitate, conform art. 488 pct. 8 C.pr.civ., iar aprecierile părții sunt subsumate acestui motiv de recurs, fiind corespunzător încadrate motivului de nelegalitate.

Nemaifiind alte chestiuni de discutat, Curtea acordă cuvântul părților asupra recursului.

Recurenta-pârâtă prin avocat substituient având cuvântul, pune concluzii de admitere a recursului, casarea în tot a hotărârii atacate și respingerea cererii pe fond. Instanța a analizat în mod restrictiv dispozițiile art. 283 alin. 2 și 3 din Codul fiscal. Autoritatea locală poate să stabilească anumite taxe pentru echipamente care folosesc infrastructura publică locală (rețele electrice locale) și de asemenea poate să fixeze taxe pentru activitățile cu impact asupra mediului înconjurător. Instanța de fond face trimitere la un ordin al ministrului dezvoltării care prevede care anume sunt codurile CAEN pentru care este nevoie de autorizația de mediu. Or, 24 de state europene deja stabilesc taxe pentru aceste relee și pentru aceste antene GSM. Este o trimitere/presupunere restrictivă pentru că, aceste relee și rețele GSM emit unde electromagnetice și creează o poluare electromagnetică. Acesta nu poate fi la acest moment un motiv de dezbatere pentru că ministrul dezvoltării nu a completat acea anexă cu anumite coduri CAEN. Cu toate acestea nu se poate susține că aceste relee și rețele GSM nu produc o poluare electromagnetică. Din aceste motive, Consiliul Local a considerat că pentru limitarea poluării electromagnetice este necesară impunerea unei taxe, care nu există însă stabilită la nivel național. De asemenea, nu există nici studii care să stabilească un quantum minim sau maxim al acestor taxe. Prin urmare, Consiliul Local fiind autoritate deliberativă, a stabilit o taxă locală modică, prin raportare și la alte taxe locale, la taxele și impozitele pe teren și prin raportare la situația locală având în vedere numărul de antene și relee care afectează mediul înconjurător. A fost stabilit deopotrivă un mod de calcul și un număr de relee și un quantum în funcție de numărul de relee. Taxa este corectă și apreciază că Sentința Tribunalului este abuzivă pentru că, taxa nu a fost stabilită pe baza unor criterii. Criteriile nu există și nu există criterii de calcul tehnic pentru că nu există studii tehnice. Aceasta nu înseamnă însă că releele nu sunt poluante, sau că aceste societăți comerciale nu trebuie să plătească niciun fel de taxă pentru că poluează, cu antene supradimensionate pe clădirile din localitate. În concluzie, apreciază că se impune admiterea recursului, taxa fiind perfect legală.

La interpelarea Curții dacă poate da un exemplu de o altă taxă locală, specială, diferită de cele stabilite la nivel național, instituită de Consiliul Local Mangalia, recurenta-pârâtă prin avocat substituient face trimitere la taxele pentru utilizare temporară a locurilor publice (pentru festivaluri sau pentru vizitarea unor case memoriale, spre exemplu), stabilite fără să existe criterii tehnice.

La interpelarea Curții privind relația între taxele și impozitele stabile prin lege, aplicabile întregului teritoriu național sau tuturor persoanelor și posibilitatea unității administrative să își stabilească alte taxe locale speciale, recurenta-pârâtă prin avocat substituient arată că ar trebui să înceapă acolo unde începe interesul local și există un impact local asupra mediului înconjurător și sănătății populației. Există și un interes local pentru a stabili anumite taxe întrucât aceste echipamente care se amplasează într-adevăr pe blocuri

proprietate privată folosesc o rețea publică și care se supraîncarcă. Dacă se montează 100 de relee pe o rază de 100 mp, atunci rețeaua publică nu va mai fi funcțională ci supraîncărcată. Ca atare, din această perspectivă, autoritatea publică locală ar trebui să aibă libertatea să stabilească aceste taxe în funcție de interesul local și de situația locală. Există zone unde nu există relee, sau nu există o supraîncărcare a rețelei și sunt orașe și zone unde există o supraîncărcare a rețelei. Taxa are ca scop limitarea supraîncărcării rețelei și obligarea comerciantului să plătească pentru poluarea pe care o produce și să limiteze această amplasare de relee în mod abuziv, din bloc în bloc. Fără cheltuieli de judecată.

Curtea reține din argumentația recurente-reclamante că stabilirea acestei taxe este subsumată interesului local.

Intimata-reclamantă prin avocat având cuvântul arată că realitatea este absolut diferită de ceea ce a susținut reprezentantul părții recurente. În Mangalia, pe două imobile proprietate privată se află antene care nu folosesc domeniul public. Există contracte încheiate cu deținătorii imobilelor și se plătesc conform Legii nr. 154/2012 taxe (contravaloarea dreptului de acces de care vorbește legea). În perioada 2012-2014 autoritatea locală a impus taxe fiscale pentru antene în condițiile în care reclamanta nu folosește infrastructura publică. La momentul adoptării acestor taxe, nimeni în afara reclamantei nu mai avea alte antene și nu folosea antene în localitatea Mangalia. Recursul se impune a fi respins întrucât instanța de fond a aplicat corect prevederile art. 283 alin. 2 și 3 din Codul fiscal. Astfel taxele locale se percep pentru deținerea sau utilizarea echipamentelor și utilajelor destinate obținerii de venituri care folosesc infrastructura publică locală, iar taxele se calculează și se plătesc în conformitate cu procedurile aprobate de autoritățile deliberative interesate. Instanța de fond - precum și Tribunalul și Curtea de Apel Constanța în referire la abrogarea Hotărârii din anul 2014 - au reținut că nu există nicio procedură parcursă, nici în referatul de motivare și nici în raportul de specialitate care a stat la baza adoptării hotărârii atacate și nu există o justificare a modalității de plată. Despre ce relee și despre ce rețea supraîncărcată vorbește partea adversă? În speță este vorba despre antene care direcționează semnalul de GSM, în amplifică și în transmite populației. Autoritatea locală nu are nicio rețea. Ca atare soluția instanței de fond este legală atunci când a reținut că trebuie anulată hotărârea prin care sunt stabilite taxe și impozite locale pentru folosirea domeniului public pe care reclamanta în realitate nu îl folosește. În referire la a doua chestiune, instanța a reținut în mod corect faptul că Hotărârea de Consiliu încalcă prevederile Legii nr. 154/2012. Această Lege specială care se aplica operatorilor de rețea, dădea dreptul operatorilor de rețea să aibă un drept de acces către nodurile publice ce puteau fi folosite pentru traversare, pentru supratraversare cu încheierea unui contract între părți și plata unei sume care este total diferită. Instanța de fond a reținut încălcarea Legii nr. 154/2012 pentru că, între părți nu există un contract prin care reclamanta folosește domeniul public și ar datora o taxă ca drept de acces pe temei contractual. Taxa în mod greșit a fost pusă în sarcina reclamantei, pentru că este o taxă fiscală care nu are niciun fel de fundament. Consiliul Local Mangalia a justificat taxa pe motiv de utilizare a infrastructurii publice, acționând cu exces de putere în condițiile în care, în realitate stațiile fixe sunt amplasate pe imobile proprietate privată. Pentru toate aceste motive, intimata-reclamantă prin avocat solicită menținerea hotărârii din fond cu consecința respingerii recursului. Cu cheltuieli de judecată pe cale separată și depune la dosarul cauzei practică judiciară de la Curtea de Apel Constanța.

Recurenta-pârâtă prin avocat substituent având un scurt cuvânt în replică arată că Legea nr. 154/2012 prevede în mod clar doar instalarea, întreținerea, înlocuirea și mutarea rețelelor, or, în speța de față nu este vorba despre așa ceva. Taxa stabilită este una anuală, pentru poluarea electromagnetică cauzată de aceste rețele. Este imposibil să instalezi o rețea GSM fără să utilizezi infrastructura publică.

Intimata-reclamantă prin avocat având la rândul său un scurt cuvânt în replică arată că pentru a folosi o rețea GSM, este vorba despre semnale care se transmit de la baza.

Curtea reține că discuția vizează dacă autoritatea are sau nu dreptul – în limita acelor taxe locale, să instituie o atare taxă.

Intimata-reclamantă prin avocat răspunde în sens negativ și arată că au mai fost discuții asemănătoare și s-a făcut un studiu de impact la Târgu-Mureș însă în discuție erau rețele care traversau terenuri și vizau telefonía fixă.

Curtea reține cauza spre deliberare și pronunțare pe recurs.

CURTEA

Urmează să pună în vedere părților să formuleze și să depună la dosarul cauzei note/concluzii scrise cu detalierea chestiunii de drept care face obiectul recursului, anume dacă autoritatea are sau nu dreptul – în limita acelor taxe locale, să instituie o atare taxă precum cea în discuție, motiv pentru care, va amâna pronunțarea asupra hotărârii în cauză la data de 19.02.2021.

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 19.02.2021.

Pronunțată astăzi, 5.02.2021, prin punerea soluției la dispoziția părților prin grefa instanței.

Președinte
Bodea Adela Cosmina

Judecător
Ramașcanu Beatrice Lenuța

Judecător
Ispas Marius Cristian

Grefier
Boariu Florentina Emilia

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. 5717/118/2019

ÎNCHEIERE

Sedința publică din data de 19 februarie 2021

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE : BODEA ADELA COSMINA

JUDECĂTOR : RAMAȘCANU BEATRICE LENUȚA

JUDECĂTOR : ISPAS MARIUS CRISTIAN

GREFIER: BOARIU FLORENTINA EMILIA

Curtea, în aceeași compunere, având în continuare nevoie de timp pentru a delibera, va amâna pronunțarea asupra hotărârii în cauză la data de 05.03.2021.

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 05.03.2021.

Pronunțată astăzi, 19.02.2021, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte
Bodea Adela Cosmina

Judecător
Ramașcanu Beatrice Lenuța

Judecător
Ispas Marius Cristian

Grefier
Boariu Florentina Emilia

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. 5717/118/2019

ÎNCHEIERE

Sedința publică din data de 5 martie 2021

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE : BODEA ADELA COSMINA

JUDECĂTOR : RAMAȘCANU BEATRICE LENUȚA

JUDECĂTOR : ISPAS MARIUS CRISTIAN

GREFIER: BOARIU FLORENTINA EMILIA

Curtea, în aceeași compunere, având în continuare nevoie de timp pentru a delibera, va amâna pronunțarea asupra hotărârii în cauză la data de 19.03.2021.

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 19.03.2021.

Pronunțată astăzi, 05.03.2021, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte
Bodea Adela Cosmina

Judecător
Ramașcanu Beatrice Lenuța

Judecător
Ispas Marius Cristian

Grefier
Boariu Florentina Emilia